

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ' - חלק כ"ב

קונטרס 592

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

טַפְס מִסְלֹל ה'

אם יש בידכם להשפיע על 45 אנשים שלומדים בסביבתכם באופן קבוע [קגון בית המדרש, ישיבה, או כמחנה בתי - מדרש בחדר] ללמוד על פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד לערך 52 דפים, לוקח לא יותר מ 96 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בבית אחת, ב 96 דקות בלבד!

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם יוצא ראש	שם מנשיא ראש	שם עשרות	מספר הזמרים
			מנ: א תשרי עד: ח תשרי				1
			מנ: ט תשרי עד: טז תשרי				2
			מנ: יז תשרי עד: כד תשרי				3
			מנ: כה תשרי עד: ב חשון				4
			מנ: ג חשון עד: י חשון				5
			מנ: יא חשון עד: יח חשון				6
			מנ: יט חשון עד: כו חשון				7
			מנ: כז חשון עד: ה כסלו				8
			מנ: ו כסלו עד: יג כסלו				9
			מנ: יד כסלו עד: כא כסלו				10
			מנ: כב כסלו עד: כט כסלו				11
			מנ: ל כסלו עד: ז טבת				12
			מנ: ח טבת עד: טו טבת				13
			מנ: טז טבת עד: כג טבת				14
			מנ: כד טבת עד: ב שבט				15
			מנ: ג שבט עד: י שבט				16
			מנ: יא שבט עד: יח שבט				17
			מנ: יט שבט עד: כו שבט				18
			מנ: כז שבט עד: ד אדר				19

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שורי מנצח	שורי מנצח י"ש	שורי מנצח י"ש
			מנ: ה אדר עד: יב אדר	20		
			מנ: יג אדר עד: כ אדר	21		
			מנ: כא אדר עד: כח אדר	22		
			מנ: כט אדר עד: ז ניסן	23		
			מנ: ח ניסן עד: טו ניסן	24		
			מנ: טז ניסן עד: כג ניסן	25		
			מנ: כד ניסן עד: א אייר	26		
			מנ: ב אייר עד: ט אייר	27		
			מנ: י אייר עד: יז אייר	28		
			מנ: יח אייר עד: כה אייר	29		
			מנ: כו אייר עד: ד סיון	30		
			מנ: ה סיון עד: יב סיון	31		
			מנ: יג סיון עד: כ סיון	32		
			מנ: כא סיון עד: כח סיון	33		
			מנ: כט סיון עד: ו תמוז	34		
			מנ: ז תמוז עד: יד תמוז	35		
			מנ: טו תמוז עד: כב תמוז	36		
			מנ: כג תמוז עד: א אב	37		
			מנ: ב אב עד: ט אב	38		
			מנ: י אב עד: יז אב	39		
			מנ: יח אב עד: כה אב	40		
			מנ: כו אב עד: ג אלול	41		
			מנ: ד אלול עד: יא אלול	42		
			מנ: יב אלול עד: יט אלול	43		
			מנ: כ אלול עד: כז אלול	44		
			מנ: כח אלול עד: כט אלול	45		

ראשית נקדה עליונה נסתרת שלא ידועה. אלהי - סוד (מלכים-א-יט) קול דממה דקה, והיא הראשית שעומדת לשאלה, ונסתרה ולא ידועה, ואין מי שמשיב עליה, משום שהיא נסתרת וטמירה ונגנזה.

אתה - זו הימין, ראשית שעומדת לשאלה ולהשיב בה, והוא כהן עליון, כמו שנאמר (תהלים ק) אתה כהן לעולם על דברתי מלפי צדק. מה זה על דברתי מלפי צדק? אלא כהן עליון זה, שהוא עומד על דבר, משום שאותו דבר לא עומד אלא בימין. ואותו דבר מהו? מלפי צדק, כף שמו. ומה שאמר דברתי, משום שנקשר בדוד. וכל דברי השבח שלו באו באותו דבר. ועל זה דברתי. ומשום זה, אתה - זה כהן. והרי בארנו ששלישה מקומות הם שפלא אחד נקרא אתה.

ארוממך, הפל כאחד. אודה שמך כראוי, ושם זה ידוע. כי עשית פלא, כסוי ולבוש להתלבש אור נסתר עתיק, ראשית הדרגה העליונה, אדם הראשון, טמיר בכסוי של אור אחר.

דבר אחר כי עשית פלא - כי עשית אל"ף. ומהו אל"ף? הרי שנינו, אל"ף בי"ת, אלף בינה. אבל דמות של א' היא שלישה צדדים, ראשית הסוד העליון של אדם הראשון, משום שבדמות א' יש שתי זרועות, אחת מכאן ואחת מכאן, והגוף באמצע, והכל סוד אחד, והוא סוד היחוד - א'. ומשום כך אלף לחשבון אחד, והינו כי עשית פלא. ורב המנונא סבא אמר כך, כי עשית פלא, פלא זוהי דרגה אחת מאותם פלאות חכמה, ומיהו? זה (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. והוא פלא.

אלהי, רזא (מלכים א יט) קול דממה דקה, ואיהו שירותא דקיימא לשאלא, ואסתים ולא ידיע, ולית מאן דאתיב עליה, בגין דאיהו סתים וטמיר ונגניז.

אתה, דא ימינא, שירותא דקיימא לשאלא, ולא אתבא ביה, והוא כהן עלאה. כמה דאת אמר (תהלים ק) אתה כהן לעולם על דברתי מלפי צדק. מאן על דברתי מלפי צדק. אלא כהן עלאה דא, איהו דקיימא על דבר, בגין דההוא דבר לא קיימא, אלא בימינא. וההוא דבר מאן איהו. מלפי צדק, כף שמיה. ומאי דאמר דברתי, בגין דאתקשר ביה בדוד. וכל מלי שבחא דיליה, בההוא דבר אתיין. ועל דא דברתי. ובגין כך, אתה דא כהן. והא אוקימנא, דתלת דוכתי אינון, דאקרי כל חד אתה.

ארוממך פלא כחדא. אודה שמך כדקא יאות, והאי שם ידיע. כי עשית פלא, כסויא ולבושא, לאתלבשא נהורא סתימא עתיקא, ראשיתא דרגא עלאה, אדם קדמאה, טמירא בכסויא דנהורא אתרא.

דבר אחר כי עשית פלא, כי עשית אל"ף. ומהו אלף. הא תנינן, אל"ף בי"ת, אלף בינה. אבל דיוקנא דא, איהו תלת סטריין. ראשית דרזא עלאה דאדם קדמאה. בגין, דבדיוקנא דא, אית תריין דרועין, חד מכאן, וחד מכאן, וגופא באמצעיתא, וכלא רזא חדא. ואיהו רזא דיחודא, א'. ובגין כך אלף לחושבנא אחד, והיינו כי עשית פלא. ורב המנונא סבא אמר הכי, כי עשית פלא, פלא דא הוא חד דרגא מאינון פלאות חכמה. ומאן איהו. דא (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ואיהו פלא.

עצות מרחוק קרא להאי בקדמיתא פלא, והכא
אמר פלא עצות מרחוק. אלא התם
אצטריך לממני שית סטרין לדרגין עלאין,
(ישעיהו ו) פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום.
והכא, לא אתא לממני חשבנא. אבל עצות
מרחוק מאי נינהו. תרי בדי ערבות. דכל עיטא
דנביאי מתמן אתיא. אינון אקרוין עצות
מרחוק. אמונה אומן, תרין דאינון חד, נהר
וגן. דא נפיק מעדן, ודא אשתקי מיניה. הא
הכא, כל רזא סתימא דמהימנותא.

השלמה מהחשממות (סימן י)

דאינון חד נהר וגן. נהר דנפיק מעדן וגן
דאשתקי מיניה. הכא כל רזא סתימא
דמהימנותא. ואוליפנא, האי מאן דאתער
בליליא, בההיא שעתא דעאל קדשא בריך
הוא בהדי צדיקייא בגנתא. איצטריך לומר
קרא דא, ברעותא דלפא. ולכוונא דעתיה ביה.
ובתר (תהלים קל"ט) אודף על פי נזראות נפלאתי
נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. (ולכתר ונהר
יזא מעדן וגו') והיינו שבחא דחסידי קדמאי בד
מתערי בפלגות ליליא. ובתר מסדרי שבחייהו
ולעאן באורייתא.

שעשויעא דקודשא בריך הוא מאי הוא. אלא,
כל צדיקייא דקומין בדיוקנייהו
מתלבשן בגנתא בכל יומא ויומא. פיון
דאתסחאן בטלא דזמין קדשא בריך הוא
לאחייא ביה מתייא, עאלין פולהון לגבי
משיח ושאלין מה דשאלין, והא אתערו
חבריאי.

לכתר מתפושין ומשתדלין פולהו בדעתא
עלאה דכולהו מתיבתי דתמן ועלייהו
כמה ממנן. ומתחדשי תמן כמה חדושין
ומתחדשים שם כמה חדושים בתורה. אחר כך יוצאים כלם

עצות מרחק. קרא לזה בתחלה
פלא, וכאן אמר פלא עצות
מרחק. אלא שם צריך למנות
ששה צדדים לדרגות עליונות,
(ישעיהו ט) פלא יועץ אל גבור אבי
עד שר שלום. וכאן לא בא
למנות חשבון. אבל עצות מרחק
מי הם? שני בדי ערבות, שכל
עצה של הנביאים בא משם.
הם נקראים עצות מרחק. אמונה
אמן, שנים שהם אחד, נהר
וגן. זה יוצא מעדן, וזה משקה
ממנו. תרי כאן כל הסוד הנסתר
של האמונה.

השלמה מהחשממות

סימן י

שהם אחד, נהר וגן. נהר שיוצא
מעדן וגן שהשקה ממנו. כאן כל
הסוד הסתום של האמונה.
ולמדנו שמי שמתעורר בלילה
באותה שעה שנקנס הקדוש ברוך
הוא יחד עם הצדיקים בגן, צריך
לומר פסוק זה ברצון הלב ולכונן
דעתו בו, ואחר כך אודף על פי
נזראות נפלאתי מעשיך
ונפשי ידעת מאד. (ואחר כך ונהר יזא
מעדן וגו'). וזהו שבת החסידים
הראשונים כשהתעוררו בחצות
הלילה, ואחר כך מסדרים השבח
שלהם ועוסקים בתורה.

כזהו שעשויעו של הקדוש ברוך
הוא? אלא כל הצדיקים
שעומדים בדמיותיהם
ומתלבשים בגן בכל יום ויום,
פיון שרוחצים בטל שעתיד
הקדוש ברוך הוא להחיות בו
מתים, נקנסים כלם למשיח
ושואלים מה ששואלים, ותרי
התעוררו החברים.

אחר כך מתכנסים ומשתדלים
כלם בדעת עליונה בכל הישיבות
ששם, ועליהם כמה ממנים,
ורואים כשבא אליהו לאבות, הוא

יִצְאָ וְהֵם נִכְנָסִים, וְעוֹמְדִים לִפְנֵי
הָאֲבוֹת, וְשֹׁמְחִים בָּהֶם וּבְכַמָּה
בָּנִים קְרוֹשִׁים שְׂסָבִיבְכֶם וְשֹׁמְחִים
כָּלֶם.

בְּשִׁנְכֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה, כָּלֶם עוֹמְדִים
מִתְקַנְיִם פְּרָאוּי, וְכָל הַהִשְׁתַּדְּלוֹת
שֶׁהִשְׁתַּדְּלוּ כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם
בְּחֻדוֹשֵׁי תוֹרָה, תַּאֲוֹת הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָם צְדִיקִים
שֶׁחֲדָשׁוּ בָּהֶם דְּבָרִים, וּמִשְׁתַּעֲשַׁע
בָּהֶם וּבְאוֹתָם הַדְּבָרִים.

אֲחֵר כִּף כָּלֶם מִתְקַנְיִם זָכָר וּנְקֵבָה,
וְאֲחֵר שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרִיחַ
וְהִשְׁתַּעֲשַׁע בָּהֶם בְּכָל אוֹתָם
דְּבָרִים סוּדוֹת חֲכָמָתָם, מִתְגַּלְגֵּל
עֲלֵיהֶם, וְהֵם רוֹאִים בְּאוֹתוֹ נֶעֱם
ה', אִז כָּלֶם שְׂמֹחִים בְּחֻדוֹה רַבָּה
עַד שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט זִיוָם וְאוֹרָם,
וּמְאוֹתוֹ הַמְשִׁיב זִיו וְאוֹר שֶׁל חֲדוּה
שֶׁלָּהֶם עוֹשִׂים פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת
לְעוֹלָם הַהַיּוֹם, וְאוֹתוֹ פְּרִי וְתוֹלְדָה
נִכְנָס תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה עַד זְמַן
שֶׁצָּרִיף.

וְכֵן מִשְׁתַּעֲשַׁע כָּלֶם צְדִיק וְצַדִּיק,
(וְאֲמַר) וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרֵי הַמְּלִיץ
שְׂבִינִים הִלְלוּ נִבְרָרוּ לְחַלְקוֹ
וְגוֹרְלוֹ!

קוֹל מִתְעוֹרָר מֵאֲמָצַע הַרְקִיעַ
וְקוֹרָא בְּקוֹל חֲזָק וְאוֹמֵר: זָכָר ה' ^{ה'}
לְבִנֵי אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם
הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹם בָּהֶ.
וְאִז רַעַשׁ הַשְּׁמַחָה שֶׁלוֹ וְהַקְרָקוֹר
שֶׁלוֹ וּמִכָּל הַצְדִּיקִים שְׂשֵׁם
נִשְׁמָעִים בְּשִׁלַשׁ מְאוֹת וְתִשְׁעִים
רְקִיעִים, מִשּׁוֹם שְׂאִין חֲדוּה
וְשֶׁשְׂעוֹעַ לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלָא
בְּשַׁעָה שְׁעוֹמְדִים בָּהֶם (שְׁעוֹמֵד יַחַד
עִם) הַצְדִּיקִים שְׂשֵׁם, וּמִשּׁוֹם זֶה
נִשְׁפָּע וְאֲמַר: אִם אֲשַׁכְּחֶךָ
יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי תִדְבַק
לְשׁוֹנִי לְחִפִּי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי אִם

בְּאוֹרֵייתָא. לְבַתֵּר נִפְקֵי כּוּלְהוּ וְחִמָּאן כַּד אֲתִי
אֲלֵיהוּ לְגַבֵּי אֲבָהָן. אִיהוּ נִפְיָק וְאִינְהוּ עֲאֲלִין
וְקִיָּמָן קָמֵי אֲבָהָן וְחֲדוּ בְהוּ בְכַמָּה בְּנִין
קְדִישִׁין דְּבִסְחַרְנֵיהוּ וְחֲדָאן כּוּלְהוּ.

כַּד עֵייל קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא בְּפִלְגוֹת לֵילֵיא
כּוּלְהוּ קִיָּמֵי מִתְקַנְן בְּדָקָא יֵאוּת. וְכָל
אֲשְׁתַּדְּלוֹתָא דְּאֲשְׁתַּדְּלֵי כָּל הַהוּא יוֹמָא
בְּחֻדוֹשֵׁי דְּאוֹרֵייתָא, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא,
תִּיאוּבְתִיָּה בְּאִינוֹן צְדִיקֵיא דְּחֲדִישׁוּ בְּהַ מִילִין
וְאֲשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ וּבְאִינוֹן מִילִין.

לְבַתֵּר כּוּלְהוּ מִתְקַנְן דְּכָר וּנְקֵבָא. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא בְּתַר דְּאָרְחָ וְאֲשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ
בְּכָל אִינוֹן מִילִין רְזִין דְּחֲכָמָתָא דִּילְהוֹן, אֲתַגְלִי
עֲלֵיהוּ וְאִינוֹן חִמָּאן בְּהוּא נוּעַם יִי. כְּדִין
כְּלְהוּ חֲדָאן בְּחֻדוֹה סְגִי, עַד דְּמִתְפַּשְׁטֵי זִיוָא
וְנַהוּרָא דִּילְהוֹן. וּמַהְהוּא מְשִׁיכוּ זִיוָא וְנַהוּרָא
דְּחֻדוֹה דִּילְהוֹן, עַבְדִּין פִּירִין וְאִיבִין לְעֲלָמָא
דָּא. וְהוּא פְּרִי וְאִיבָא עֲאֵל תַּחוֹת גְּדַפּוּי
דְּשְׂכִינְתָא, עַד זְמַנָּא דְּאִיצְטְרִיף.

וְכֵן מִשְׁתַּעֲשַׁע כָּלֶם צְדִיק וְצַדִּיק (וְאֲמַר) וְאֲמַרִין,
זַכָּאָה אִיהוּ מְלַפָּא דְּבָנִין אֲלִין אֲתַבְרִירוּ
לְחוּלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה.

קְרָא אֲתַעַר מֵאֲמָצַעִיתָא דְּרִקִיעָא וְקָרָא בְּקוֹל
תְּקִיף וְאֲמַר, (תְּהִלִּים קל"ו) זָכוֹר יִי לְבִנֵי אָדָם
אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד
הַיּוֹם בָּהֶ. כְּדִין עָרְטִירוּ דִּילִיָּה וְקָרְקוֹרָא
דִּילִיָּה וּמִכָּל צְדִיקֵיא דְּתַמָּן אֲשְׁתַּמַּע בְּתַלַּת
מְאָה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין. בְּגִין דְּלֹא אִית חֲדוּה
וְשֶׁשְׂעוֹעַ לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אֵלָא בְּשַׁעֲתָא
דְּקִיָּמֵי בְּהוּ (דְּקָאִים בְּמַר) צְדִיקֵיא דְּתַמָּן. וּבְגִין
דָּא אוּמִי וְאֲמַר, (תְּהִלִּים קל"ו) אִם אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם
תִּשְׁכַּח יְמִינִי תִדְבַק לְשׁוֹנִי לְחִפִּי אִם לֹא
אֲזַכְּרֶכִי אִם לֹא אַעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֵאשׁ

שְׁמַחְתִּי. בְּכָל אֲתַר דְּאִית

לאֲדַעְלָה אֶפְיֵהוּ שְׁלֹם וּמְלֵאֲחָשׁ
שְׂמֵחָתִי. בְּכֹל מְקוֹם שֵׁשׁ חֲדוּה
לְקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, קוֹל זֶה יוֹצֵא
וְקוֹרֵא.

אִז יוֹצֵא מִשֵּׁם וְעוֹלָה וּמִכַּה
רְקִיעִים וְשׂוֹאֵג שְׂאֵגוֹת, עַד שֶׁכָּל
חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם כָּלֵם בְּרַעַשׁ
הַשְּׂמֵחָה, וְאִז נּוֹשְׁבַת רוּחַ וּמִכַּה
בְּעֵלִים שֶׁל אוֹתוֹ אֵילֵן גְּדוֹל, וְכֹל
הַעֲנָפִים שֶׁלוֹ מִכִּים זֶה בְּזֶה, וְקוֹל
מִתְעוֹרֵר מִתּוֹךְ נוֹף הָאֵילָן, וְקוֹרֵא
וְאוֹמֵר: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבָר
צְוֶה לְאַלְף דּוֹר אֲשֶׁר כָּרַת אֶת
אֲבָרְהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק. כִּינּוּן
שְׁקוֹל זֶה מִתְעוֹרֵר, שׁוֹמֵעַ אֲבָרְהָם
סָבָא וּמִתְעוֹרֵר, (אָא) כִּפְאֲשֶׁר הוּא
רְצוֹן לְמֶלֶךְ, וּמִתְנַחֵם אֹתוֹ.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מִתְעוֹרֵרֶת רוּחַ אַחַת
מִצַּד דְרוֹם, וְכֹל רְצוֹן וְחֲדוּה
וּרְפּוּאָה מִתְעוֹרְרִים עַל הָעוֹלָם.
וְאִז עוֹלָה הַבְּקָר, וְנִמְצָא רְצוֹן
וּמְנוּחָה לְכָל אֲסִירֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁהֵם
בְּבֵית חוֹלִים. אֲשֶׁרֵי הָעַם
שִׁיכּוּלִים לְדַעַת מִהֲסוּדוֹת
הַטְּמִירִים וְהַנְּסִתָּרִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַקְּדוֹשׁ.

אָמַר רַבִּי אָבָא, יוֹם אֶחָד הֵייתִי
אֲנִי וְרַבִּי יְהוּדָה שָׁמֵן עִכּוֹ (וְחֹלְכִים)
בְּמִדְבָּר, וְנִכְנַסְנוּ בְּמַעְרָה אַחַת,
וּמִצְאָנוּ שָׁם סֵפֶר עֲתִיק אֶחָד
מִיָּמִים רֵאשׁוֹנִים. פִּתְחָנוּ אוֹתוֹ,
וּמִצְאָנוּ שֶׁהִיא כְּתוּב בּוֹ בְּרֵאשׁ
דְּבָרָיו: (ישעיה מ"ב) הֲרֵאשׁוֹנוֹת הִנֵּה
כָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אֲנִי מַגִּיד, וּבְאֵר
הַפְּסוּק בְּנִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים. מִיּוֹם
שֶׁעָלָה בְּמַחְשְׁבָה לְבְרֵא עוֹלָם.
וְעַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם, כֹּל
רוּחוֹת הַצְּדִיקִים הָיוּ גְנוּזוֹת
בְּמַחְשְׁבָה לְפָנָיו, וְכֹל אֶחָד וְאֶחָד
בְּדַמּוּתוֹ. כִּינּוּן שְׂצִיר אֶת הָעוֹלָם,
הַתְּגַלֵּי כָלֵם וְעַמּוֹדוֹ בְּדַמּוּתָם
לְפָנָיו בְּרוּמֵי מְרוֹמִים, אַחַר כֵּן
נִתַּן אוֹתָם בְּאוֹצֵר אֶחָד בְּגֵן עֲדֵן
שְׁלֹמֶעֱלָה, וְאוֹתוֹ אוֹצֵר לֹא מְלֵא לְעוֹלָמִים, וְתַמִּיד קוֹרֵא: הֲרֵאשׁוֹנוֹת הִנֵּה כָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אֲנִי מַגִּיד.

חֲדוּה לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, קָלָא
כְּדִין נְפִיק מִתְמָן וְסָלִיק וּבְטַשׁ רְקִיעִין וְשְׂאֵיג
שְׂאֵיגִין, עַד דְּכָל חֵילֵי שְׁמַיָא כּוּלְהוּ
בְּעַרְטוּרָא. כְּדִין נִשְׁבָּא רוּחָא וּבְטַשׁ בְּטַרְפִּין
דִּיהוּא אֵילָנָא רַבְרָבָא וְכָל עֲנַפִּין דִּילִיהּ בְּטַשִּׁין
דָּא בְדָא. וְקָלָא אֲתַעַר מְגוֹ נּוֹפֵא דְאֵילָנָא וְקָרִי
וְאָמַר. (תהלים ק"ה) זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבָר צְוֶה
לְאַלְף דּוֹר (דְּבָרֵי הַיָּמִים א ט"ז) אֲשֶׁר פָּרַת אֶת אֲבָרְהָם
וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק. כִּינּוּן דְּקָלָא דָּא אֲתַעַר שְׁמַע
אֲבָרְהָם סָבָא וְאֲתַעַר (כְּדִין) כֵּד אִיהוּ רַעְוָא
לְמַלְפָּא וְאֲתַנְחֵם בְּהִדְיָה.

בְּהִיּוּא שְׁעָתָא אֲתַעַרַת רוּחָא חֲדָא מְסַטְרָא
דְּדְרוֹם וְכָל רַעְוֵי וְחֲדוּה וְאֲסוּוֹתָא
אֲתַעַר עַל עֲלֻמָּא. וְכְדִין סָלִיק צְפָרָא וְרַעְוָא
אֲשַׁתְּפַח וְנִיּוּחָא לְכָל אֲסִירֵי מְלָפָא דְאֵינוֹן בְּבִי
מְרַעֲיֵיהוּ. זַפְאָה עֲמָא דִּיכְלִין לְמַנְדַּע מְרִזִין
טְמִירִין סְתִימִין דְּמְלָפָא קְדִישָׁא.

אָמַר רַבִּי אָבָא יוֹמָא חַד הוּינָא אֲנָא וְרַבִּי יְהוּדָה
דְּמֵן עִכּוֹ (אָלֵל) בְּמִדְבָּרָא וְעָאֲלָנָא בְּמַעְרַתָּא
חֲדָא וְאֲשַׁכְחָנָא תְּמָן סֵפֶרָא חֲדָא עֲתִיקָא דְּמֵן
יוֹמִין קְדָמָאִין. פִּתְחָנָא לִיהּ וְאֲשַׁכְחָנָא דִּיהוּה
כְּתִיב בִּיהּ בְּרִישׁ מְלוֹי (ישעיה מ"ב) הֲרֵאשׁוֹנוֹת הִנֵּה
כָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אֲנִי מַגִּיד. וְאוֹקִים קָרָא
כְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקָאִיא. מֵן יוֹמָא דְּסָלִיק
בְּמַחְשְׁבָה לְמַבְרֵי עֲלֻמָּא.

וְעַד לָא אֲתַבְרֵי עֲלֻמָּא כָּל רוּחִין דְּצַדִּיקָאִיא הָווּ
גְּנִיזִין בְּמַחְשְׁבָה קְמִיָּה כֹּל חַד וְחַד
בְּדִיוֹקְנֵיהּ. כִּינּוּן דְּצִייר עֲלֻמָּא אֲתַגְלִין כְּלָהוּ
וְקִימוּ בְּדִיוֹקְנֵיהוּ קְמִיָּה בְּרוּמֵי מְרוֹמִים.
לְבַתֵּר יִהֵב לוֹן בְּאוֹצֵר חַד בְּגִנְתָּא דְּעַדֵּן לְעֵילָא.
וְהִיּוּא אוֹצֵר לֹא מְלֵיא לְעֲלָמִין, וְתַדִּיר קָרִי
הֲרֵאשׁוֹנוֹת הִנֵּה כָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אֲנִי מַגִּיד. מָאֵן
שְׁלֹמֶעֱלָה, וְאוֹתוֹ אוֹצֵר לֹא מְלֵא לְעוֹלָמִים, וְתַמִּיד קוֹרֵא: הֲרֵאשׁוֹנוֹת הִנֵּה כָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אֲנִי מַגִּיד.

מה הם אני מגיד כלם בשמות.
ואין תאנה וכסוף לאוצר הנה,
אלא רק להוריק בו נשמות תמיד.
כמו שלגיהנם אין תאנה וכסוף
אלא רק לקבל נשמות לטהר שם.
וכל יום קורא: הב הב. מה זה
הב הב? (אלא) שרף שרף. ואותו
אוצר לוקח כל (אותו) הנשמות
הללו, עד זמן שפולבישם
ומורידם לעולם הנה, ומתוך
חטא אדם הראשון שהמשיך צד
הרע לעולם, הצטרכו להלביש
אותן נשמות בלבוש זה, שהרי
לבוש אחר רצה הקדוש ברוך
הוא להלביש לאותן הנשמות.
(ואמר באותו ספר) וזהו (היה) אמר
אותו ספר: עד כאן שתקו (שתקו).
ועוד ראיתי מכאן והלאה אותיות
מחוקות שלא ידועות.

ואחר כך ראיתי אותן בחלום,
ואמר לי: שתק ואל תגלה, אלא
לסלע הפקוף. וכך עשיתי.
ומצאתי בו שפלים של לבוש
אחר עתיד הקדוש ברוך הוא
להלביש את אותן נשמות
לעתידין (לעתיד) לבא. (אם כן)
מתים שחיו על ידי יחזקאל, מה
הטעם לא עשה להם את אותו
הלבוש?

א"א משום שלא הגיע זמן
להעביר בעולם אותו איור טהור
שעושה לבושים, ומשום זה לא
הלבישם אלא כמו שהם היו, וכך
יהיה לתחית המתים, פרט
שאותה זמא של ההתחלה לא
נמצאת שם.

בשיצא אדם מהעולם הנה,
כלם, בין צדיקים בין חסידים
ותמימים ורשעים וחייבים, כלם
עוברים בדרך זו לראות את אדם
הראשון לבני העולם, ומשם
לוקחים דרך, הן לגן עדן הן
לגיהנם.

כ"א אותם שדרכם לגן עדן,

אינון אני מגיד כולהו בשמהן ולית תיאובתא
וכיסופא להאי אוצר אלא לארקא ביה נשמתין
תדיר.

כמה דגיהנם לית תיאובתא וכיסופא אלא
לקבלא נשמתין לאתדפאה תמן וכל
יומא קארי הב הב. מאי הב הב (אלא) אוקיד
אוקיד. והוא אוצר נטיל כל (אינון) נשמתין
אינון עד זמנא דאלביש לון ונחתי להאי
עלמא. ומגו חובה דאדם קדמאה דאמשיף
סטרא בישא לעלמא אצטריכו לאלבשא אינון
נשמתין בלבושא דא. דהא לבושא אתרא בעא
קדשא בריף הוא לאלבשא לאינון נשמתין.
(ס"א ואמר בטהומ ספרא) וזהו (והנה) אמר ההוא ספרא
עד הכא שתיקו (שתיקו). ועוד חמינא מפאן
ולהלאה אתוון מחיקן דלא אשתמודען.

ובתר חמינא לון בחלמא ואמרו לי שתוק
ולא תגלי אלא לטינרא תקיפא, וכך
עבידנא ואשפחנא ביה מאנין דלבושא אתרא
זמין (דומין) קדשא בריף הוא לאלבשא לאינון
נשמתין לזימנין (לזמנא) דאתי. (אם כן) מתים דחיו
על ידא דיחזקאל, מאי טעמא לא עבד לון
ההוא לבושא.

א"א בגין דלא מטא זמנא לאעברא בעלמא
ההוא אורא דכ"א דעביד לבושין. ובגין
כך אלביש לון אלא כמה דהווי, וכך יהא
לתחיית המתים, בר דההוא זממא דקדמיתא
לא אשתפח תמן.

כ"ב נפק בר נש מהאי עלמא, פלהו בין צדיקי
בין חסידי ותמימי וחיבי ורשיעי. פלהו
עברי באורא, למחמי אדם קדמאה לבני
עלמא. ומתמן נטיל אורחא הן לגנתא דעדן
הן לגיהנם.

כ"ג אינון דאורחיהו לגנתא דעדן, מתקרבין

לגבי חומה דלבר מאינן תלת חומות דתמן.
 וכדין נפיק חד ממנא ואתער קמיהו וקארי
 ואמר, זכאין אתון צדיקיא (בעלמין בוליהו) בעלמא.
 והוא ממנא יעזריאל שמיה, אוליה לון
 אורחא ואזלין קמיה עד תרעא חדא דגיהנם.
 ההוא ממונה קארי בחיליה ואמר, צנון תננא
 צנון יקידתא. בההיא שעתא, בבחילו מצננין
 לה ועאלין פולהו וטבלין ועברין. וכל אינון
 חייבין אתמסרן בידי דדומ"ה ועאלין
 בגיהנם. וכל אינון זכאין, לא אתמסרן בידוי.
 אלא (בידי) דהא ממונה.

ובתר דטבלין ועברין, ההוא ממונה אזיל
 קמיהו עד דמטאן לשור דגנתא דעדן
 והוא ממונה קארי לפתחא ואומר, (ישעיה כ"ו)
 פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים.
 פדין פתחין פתחא ואעיל לון, וכן בכל פתחא
 ופתחא.

ביון דעאלין לגו אתר דצדיקיא, צדיקיא
 אחרנין קיימין וכמה חדוה על חדוה
 על צדיקיא וכל בני מתיבתא חדאן. לסוף
 תלתא יומין דאתמסרן בהיכלין ידיען נפקי
 ואוירא נשבי ומתצייירן פולהו בדיוקנויהו.
 מכאן ולהלאה ירתין אחסנת ירותא פדקא חזי
 לכל חד.

חזותא דאתחזי בגנתא דעדן מחיזו יקרא
 דיוקנא דכל דיוקנין וגוון דכל גוונין.
 דמלפא קדישא לא אתגלי בהיכלא ולא באתר
 חד. אלא אתפתח רקיעא מרקמא על גבי גנתא
 לארבע סטרין ואתמלויא מזיוא יקירא קדישא
 ואתחזי תמן, ואתהנן פולהו צדיקיא. מאן
 חמא חדוה וכסופא דהוא נועם יי.

מתקרבין לחומה התיצונית
 מאותן שלש חומות ששם, ואז
 יוצא ממנה אחד, ומתעורר
 לפניהם וקורא ואומר: אשריכם
 הצדיקים (בכל העולמות) בעולם!
 ואותו ממנה, שמו יעזרא"ל,
 מלמד אותם את הדרך, והולכים
 לפניו עד שער אחד של הגיהנם,
 ואותו ממנה קורא בחיל ואומר:
 צנון העשן! צנון העשן!
 באותה שעה מצננים אותה
 בבחילות, ונכנסים כלם וטובלים
 ועוברים, וכל אותם רשעים
 נמסרים ביד דומ"ה ונכנסים
 בגיהנם, וכל אותם צדיקים לא
 נמסרים בידיו, אלא (בידי) הממנה
 הנה.

ואחר שטובלים ועוברים,
 הממנה הנה הולך לפניהם עד
 שמגיעים לחומת גן עדן, ואותו
 ממנה קורא לפתח ואומר: פתחו
 שערים ויבא גוי צדיק שמר
 אמונים (ישעיה כו). אז פותחים פתח
 ומכניסים אותם, וכך בכל פתח.
 ביון שנכנסו לתוך מקום
 שצדיקים אחרים עומדים, כמה
 חדוה על חדוה על הצדיקים, וכל
 בני הישיבה שמחים. לסוף
 שלשה ימים שמתחבאים
 בהיכלות ידועים, יוצאים
 ואוירים נושבים, ומצטירים כלם
 בדמיותיהם. מכאן והלאה
 יורשים ירשה פראוי לכל אחד
 ואחד.

כראה שגראה בגן עדן ממראה
 נכבד, דמות כל הדמיות, וגוון של
 כל הגונים. שמהך הקדוש לא
 מתגלה בהיכל ולא במקום אחד,
 אלא נפתח רקיע מרקם על גב
 הגן לארבעה צדדים, ומתמלא
 מזיו פבוד הקדוש ונראה שם,
 ונהגים כל הצדיקים. מי ראה
 חדוה וכסוף קדוש של אותו נעם
 ה'.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר
”פקון ביה מן גלותא ברחמי”

”הדיה בינום ההוא יתקע ב
”שופר גדול”